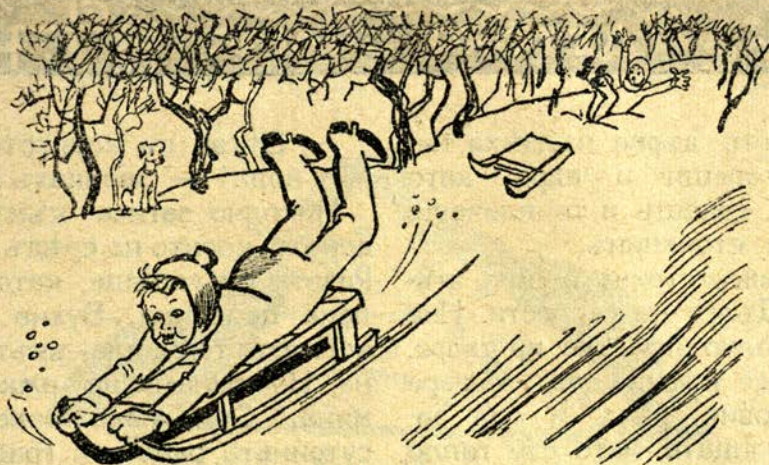

ГАТАНКА

Както всѣка година —
тя е въ нашата родина.
Гдето мине — постила
бѣла черга отъ свила.
Съ вѣтроветѣ бунтува,
грозно свири, лудува.
Ала Веско и Дарьо,

емиѣ

нераздѣлни другари,
не се плашатъ отъ нея.
Ето, тичатъ и пѣятъ —
бързо грабватъ шейнитѣ,
съ радостъ почватъ игритѣ.
И затуй я обичатъ.
Но какъ ли я наричатъ?

Ненчо Савовъ

било това, та стрина запратила камъкъ, но камъкътъ блъсналъ въ прозореца и счупилъ стъклото. Сетне то си стоеше залепено съ вестникъ. Вѣтърътъ надуваше книгата и тя шумѣше страшно.

Ние играехме по цѣлъ день подъ сѣнницата на вѣковното дърво. Катерѣхме се по клонитѣ, кършихме шумата и я

постилахме да бѣгатъ мравки-тѣ. Може пъкъ наистина да бѣгатъ мравките отъ миризмата, но това на знамъ.

Стрина често седѣше на единъ клонъ, слѣзълъ низко надъ земята, като дървенъ мостъ. Гледаше по пѣтя ната-тъкъ, кждето потъваше въ узрѣлитѣ жълти ниви. Вечеръ пакъ седѣше тамъ. Сълзитѣ